



YETİŞKİN ERKEKLERE YÖNELİK CİNSEL ŞİDDET VE SOSYAL HİZMET

SEXUAL VIOLENCE AGAINST ADULT MEN AND SOCIAL WORK

Şükran KOLAY ÇEPNİ¹

¹ Dr. Öğr. Üyesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, sukrankolaycepni@aybu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-5237-6291

Geliş Tarihi / Date Applied
10.10.2025

Kabul Tarihi / Date Accepted
13.12.2025

ÖZET

Cinsel şiddet eylemleri, cinsiyet, yaş ve diğer demografik özellikleri fark etmeksizin, toplumun tüm kesimlerini etkileyebilmektedir. Kadınlara kıyasla daha az rapor edildiği bilinse de erkekler de zaman zaman cinsel şiddetin öznesi haline gelebilmektedirler. Özellikle yetişkin erkeklerle yönelik tecavüz, bu bağlamda rastlanan önemli bir sorundur. Fakat erkeklerin deneyimledikleri cinsel saldırılar, toplumda erkekliğe dair kalıplaşmış inançlar ve çeşitli mitler sebebiyle çoğunlukla gizli kalmakta ve yok sayılabilmektedir. Bu durum, hayatta kalanların yardım arama davranışlarını azaltabilmektedir. Bu derleme çalışmada, cinsel şiddet ve bu şiddetin bir biçimi olan tecavüz eylemine maruz kalan yetişkin erkeklerin durumunun, ilgili literatür aracılığıyla incelenmesi ve bu konuda yapılabilecek sosyal hizmet müdahalelerinin tartışılması amaçlanmaktadır. Çalışmanın, yetişkin erkeklerle yönelik cinsel şiddet ve tecavüz konusunda farkındalık oluşmasına katkı sağlayacağına ve bu konuda sosyal hizmet literatürünü güçlendireceğine inanılmaktadır. Cinsel şiddetten hayatta kalan erkeklerin, saldırıdan kaynaklı yaşadıkları; fiziksel, psikolojik ve sosyal pek çok olumsuz etki bulunmaktadır. Sosyal hizmet uzmanları, farklı düzeylerde planlayabilecekleri müdahalelerle, bu etkilerin azaltılmasına ve müracaatçıların güçlenmesine katkı sunabilirler.

Anahtar Kelimeler: Cinsel şiddet, yetişkin erkeklerle yönelik tecavüz, erkeklik, sosyal hizmet.

ABSTRACT

Acts of sexual violence can affect all individuals, regardless of gender, age, etc. Although it is reported less frequently than in women, men can also become the subject of sexual violence. Rape, especially against adult men, is an important problem encountered in this context. However, sexual violence experienced by men are often hidden and ignored due to stereotyped beliefs and various myths about masculinity in society. This situation can reduce the help-seeking behaviors of survivors. This study aims to examine the situation of adult men who are subjected to sexual violence and rape, which is a form of this violence, through relevant literature and to discuss possible social work interventions in this regard. It is believed that the study will contribute to raising awareness about sexual violence and rape against adult men and will strengthen the social work literature in this field. There are many negative physical, psychological and social effects experienced by men who survive sexual violence due to the assault. Social workers can contribute to reducing these effects and strengthening their clients with interventions that they can plan at different levels.

Keywords: Sexual violence, rape of adult men, masculinity, social work.

GİRİŞ

Cinsel şiddet, günümüzde önemli bir toplumsal sorundur. Dünya Sağlık Örgütü (2024) cinsel şiddeti: “Herhangi bir ortamda, mağdurla ilişkisine bakılmaksızın herhangi bir kişi tarafından, zor kullanılarak bir kişinin cinselliğine karşı yöneltilen herhangi bir cinsel eylem, cinsel bir eylem elde etme girişimi veya başka bir eylem” olarak tanımlamaktadır. Cinsel şiddetin bir biçimi olan cinsel istismar ise: “Saldırganın cinsel arzusundan veya motivasyonundan kaynaklanan her türlü istenmeyen fiziksel temas” olarak açıklanmaktadır (Chan, 2019). Cinsel istismar sıklıkla tecavüz, cinsel taciz, cinsel rüşvet gibi biçimlerde ortaya çıkmaktadır (Finkelhor, 1991). Bu eylemler, hayatta kalanların psiko-sosyal ve fiziksel açıdan ciddi biçimde zarar görmelerine ve cinsel bütünlük, mahremiyet, beden güvenliği gibi temel cinsel haklarının ihlal edilmesine yol açmaktadır.

Her yaştan birey cinsel istismara uğrama riski taşımakla birlikte, araştırmalar bu konuda kadınların erkeklerden daha fazla risk altında olduklarını göstermektedir (Chapleau ve ark., 2008; Stemple, 2009; Yarrow ve Churchill, 2009). 1970'lerden itibaren kadın hareketinin etkisiyle bu alandaki araştırmalar ve destek hizmetleri ağırlıklı olarak kadınlara odaklanmıştır. Bu durum cinsel şiddetten hayatta kalan kadınlar için çeşitli destek hizmetleri geliştirilmesine yol açan pozitif bir etki doğurmuştur (Mezey ve King, 1992; Voller ve ark., 2015). Zamanla araştırmacılar ve klinisyenler, erkeklerin de bu konudaki deneyimlerinin hesaba katılması gerektiğini fark etmeye başlamışlardır (Voller ve ark., 2015). Uzun süre ihmal edilmiş olsa da 1980'lerin ortasından bu yana, cinsel şiddetin özellikle erkek çocuk ve ergen hayatta kalanlarını kapsayan sistematik araştırmaları giderek artmıştır (Dhaliwal ve ark., 1996). 1990'lardan bu yana ise yetişkin erkeklere yönelik tecavüz ve cinsel saldırı sorununu inceleyen çalışmaların sayısında önemli bir artış olmaya başlamıştır (Rumney, 2009). Tüm bunlara karşın yine de yetişkin erkeklerin uğradığı cinsel saldırılar, toplumsal cinsiyet kalıp yargıları ve erkeklik algısı sebebiyle henüz yeterince bilimsel ilgiye tabi olmamıştır (Chapleau ve ark., 2008; Chan, 2019). Bu konuda halen çok sayıda bilinmezlik vardır (Chapleau ve ark., 2008). Bu tablo içerisinde, en sık karşılaşılan saldırı türlerinden birisi olan yetişkin erkeklere yönelik tecavüz ise bir tabudur (Javaid, 2017). Her ne kadar bu konunun tartışılması, hayatta kalanlara destek sağlanması ve kovuşturma açılması açısından hayati önem taşıyor olsa da bu sorun genellikle göz ardı edilmektedir (Javaid, 2017).

Yetişkin erkeklere yönelik tecavüz, bir erkeğin rızası olmadan başka bir erkek/erkekler ya da kadın/kadınlar tarafından tecavüze uğraması ve/veya geniş bir yelpazedeki diğer cinsel eylemleri de içeren cinsel, psikolojik, fiziksel ve duygusal ihlal eylemi olarak tanımlanmaktadır (Javaid, 2017). Yapılan bir yaygınlık analizi çalışmasına göre, dünya çapındaki erkeklerin %3'ünün yaşamları boyunca (çocuk veya yetişkin olarak) cinsel istismara uğradığı sonucuna varırken; kadınlar için bu oran %13'tür (Stemple, 2009). Amerikalı ve İngiliz erkeklerin yaklaşık %3 ile %8'inin yaşamları boyunca yetişkinlik döneminde en az bir cinsel saldırı olayı yaşadıkları bilinmektedir (Coxell ve ark., 1999; Elliott ve ark., 2004; Sorenson ve ark., 1987). 2002 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde 247.000'den fazla kadın ve erkeğin tecavüze veya cinsel saldırıya uğradığı tahmin edilmektedir ve hayatta kalanlarının %13'ü (31.640) erkektir (U.S. Department of Justice, 2003). İngiltere ve Galler'de bildirilen erkek tecavüzleri, ceza makamlarına bildirilen tüm tecavüzlerin %7,5'ini oluşturmaktadır (Wakelin ve Long, 2003). Türkiye özelinde bu konuda resmi bir istatistiğe ulaşamamıştır.

Yetişkin erkeklere yönelik tecavüzün genel popülasyondaki sıklığını bilmek ve saptamak esasında oldukça zordur (Mitchell ve ark., 1999) çünkü yetişkin erkeklere yönelik tecavüz, büyük ölçüde az

rapor edilen bir suçtur (Abdullah-Khan, 2008). Erkeklerin cinsel saldırıları kolluk kuvvetlerine bildirme oranları, kadınlara göre 1,5 kat daha azdır (Pino ve Meier, 1999). Weiss'in (2010) saptamasına göre, tecavüzden hayatta kalan kadınların %30'u yaşadıkları tecavüzü kolluk kuvvetlerine bildirmekte; bu oran tecavüzden hayatta kalan erkeklerde ise %15'te kalmaktadır. Kadınlar tarafından erkeklerle yönelik gerçekleştirilen cinsel saldırılar ve buna yönelik toplumsal mitler hesaba katıldığında, bu oranın daha da düşük olabileceği düşünülmektedir (Chapleau ve ark., 2008). Birleşik Krallık'ta tecavüz sonrası hayatta kalan 40 yetişkin erkek üzerinde yapılan bir araştırmada (Davies, 2004) yalnızca 5 hayatta kalanın (%12,5) kolluk kuvvetlerine yaşadıklarını bildirdiği saptanmıştır. Birleşik Krallık merkezli bir erkek tecavüz destek grubu olan Survivors UK'den yardım alan 115 erkekten yalnızca 17'sinin (%14,8) yaşadığı tecavüzü yetkililere bildirdiği bulunmuştur (King ve Woolett, 1997). Aynı çalışmada, bu erkeklerin %79'unun saldırıdan sonra ortalama 16 yıl boyunca yardım aramadığı saptanmıştır.

Yetişkin erkeklerin yaşadıkları tecavüz olaylarını resmi makamlara bildirmemelerinin ve bu konuda destek aramamalarının arkasında yatan çeşitli sebepler vardır. Bu sebeplerin, hayatta kalanların sosyal hizmet uzmanları ile karşılaşmaları ve onlardan profesyonel destek almalarını da engellediği düşünülmektedir. Bu çalışmada, yetişkin erkeklerle yönelik cinsel şiddetin, özellikle tecavüz eylemi üzerinden, literatür aracılığıyla incelenmesi ve sosyal hizmet bağlamında tartışılması amaçlanmaktadır. Bu noktada ilk olarak, yetişkin erkeklerle yönelik tecavüze dair mitlerin ele alınması hedeflenmektedir.

Tecavüz Mitleri

Tecavüz, herhangi bir gerekçe ile rasyonel hale getirilemeyecek, yıkıcı bir sorundur. Bu soruna toplumun tüm kesimlerinin her koşulda itiraz etmesi gerekir. Burt'un (1980) tanımlamış olduğu tecavüz mitleri kavramı ise "önyargı" olarak tanımlanır ve tecavüze, tecavüzden hayatta kalanlara ve tecavüzcülere ilişkin günlük, basmakalıp veya yanlış inançlara denir. Toplumsal yaşamda kadınlar için olduğu gibi erkeklerle yönelik tecavüze ilişkin de mitler vardır. Toplumun erkekliğe yönelik birtakım anlayışları ve beklentileri, erkek tecavüzüne ilişkin mitleri de beslemektedir.

Yaygın erkeklik ideolojisi, günümüzde tüm erkeklerin benzer bir şekilde sosyalleşmesini ve sert, bağımsız, akılcı, güçlü ve baskın gibi "erkeksi" birtakım özelliklere sahip olmasını beklemektedir. Connell'in (2005) tanımlamasına göre toplumda heteroseksüellikle birlikte önde gelen norm hegemonik erkekliktir ve bu anlayış eril üstünlüğüne dayanmaktadır. Toplumsal normlara dayanan toplumsal cinsiyet rolü sosyalleşme süreci, erkeklerin hegemonik erkeklik inşasına uygun yaşamalarını salık vermektedir (Chan, 2019; Turchik ve Edwards, 2012). Yetişkin bir erkeğin tecavüze uğraması ise kişinin "erkeksi özelliklerinin" zarar gördüğü algısını yaratarak; hegemonik erkekliğe ters bir durum oluşturmakta, kişinin kendi erkeklik algısını bozmakta ve bu kişileri toplumdan dışlanan erkeklerin arasına koyabilmektedir.

Hegemonik erkeklik kurgusu içerisinde, erkeklerin eril kimliklerini sürekli sağlam ve güçlü tutmaları gerekmektedir. Bu sosyal inşa içerisinde erkeklerin büyük bir kısmı, zor veya zayıf anlarını, güçsüz görünmemek adına pek kimse ile paylaşmamaktadır. Toplumda temelde kabul gören cinsiyetçilik, geleneksel toplumsal cinsiyet rolü stereotipleri, erkeklik hakkındaki toplumsal beklentiler, heteroseksizm ve homofobi hem erkeklerin kendi cinsel mağduriyetlerine ilişkin anlayışlarını hem de toplumun yetişkin erkek tecavüzüne olan bakışını etkilemektedir (Kassing ve ark., 2005; Davies ve ark., 2012; Turchik ve Edwards, 2012; Lowe ve Balfour, 2015; Javaid, 2016). Bu kavramların güçlü varlığı, tecavüzden hayatta kalan erkeklerin üzerinde baskı oluşturabilmekte; saldırılara sessiz kalınmasının ve hayatta kalanın yalnızlaşmasının önünü açabilmektedir.

Erkek tecavüzüne yönelik spesifik mitler ise bu örüntü içerisinde, hayatta kalanların suskunluğundaki en önemli sebeplerden birisini oluşturmaktadır. Erkek tecavüz hayatta kalanlarıyla ilgili tecavüz mitlerinin varlığına odaklanan çalışmalarda, bu mitler şöyle açıklanmıştır: “Erkekler her zaman her türlü cinsel fırsatı değerlendirmeye hazır durumdadırlar, erkekler tecavüz edilemez, ‘gerçek’ erkekler kendilerini tecavüze karşı savunabilirler, yetişkin bir erkeğin bir erkek tarafından tecavüze uğraması erkekliğinin kaybıyla eşanlamlıdır, yalnızca eşcinsel erkekler tecavüz mağduru olurlar, erkekler tecavüzden etkilenmez veya kadınlar kadar etkilenmezler ve bu konuda yardım almaya ihtiyaç duymazlar, bir kadın bir erkeğe cinsel saldırıda bulunamaz, erkek tecavüzü yalnızca hapishanelerde meydana gelir, bir erkeğin başka bir erkek tarafından cinsel saldırıya uğraması onda eşcinselliğe neden olur, eşcinsel ve biseksüel bireyler cinsel yönelimleri nedeniyle cinsel saldırıya uğramayı hak ederler” (Clements-Schreiber ve Rempel, 1995; Groth ve Burgess, 1980; Struckman-Johnson ve Struckman-Johnson, 1992; Stermac ve ark., 2004; Yeager ve Fogel, 2006). Bu mitlerle çevrili bir dünyada, cinsel saldırıya uğrayan erkekler çoğunlukla gizlenmekte, yabancılaştırılmakta ve marjinalleştirilmektedirler (Garnets ve ark., 1990; Hoyle ve Young, 2002). Toplumsal yaşamda kabul görebilen bu kalıplaşmış inançlar, erkek hayatta kalanların saldırı sonrası verecekleri yanıtları da şekillendirmektedirler.

Yapılan bazı araştırmalar hayatta kalanların söylediklerine inanılmama, suçlanma, diğer olumsuz muamele türlerine maruz kalma korkusu ve erkek öz kimliğini kaybetme endişesi ile yaşadıkları cinsel saldırıları yetkililere bildirmediğini vurgulamaktadır (King ve Woollett, 1997; Hodge ve Canter, 1998; Pino ve Meier, 1999; Davies ve ark., 2010). Diğer saldırılardan hayatta kalanlara verilen tepkilerle, tecavüzden hayatta kalanlara verilen tepkiler birbirinden farklıdır çünkü tecavüze uğramış kişilere, diğer zarar görülen durumlara kıyasla daha şüpheyle yaklaşılmaktadır (Mitchell ve ark., 1999). Toplumda cinsel saldırı durumlarında, deliller mevcut olsa dahi hayatta kalanların kendisini karşısındakilere inandırması için ekstra çabalaması gerekebilmektedir. Yaşanan saldırıda genellikle hayatta kalanın “katkısı ve isteği” tartışılmaktadır. Bu durum, bazı hayatta kalanlar için yaşadıklarını anlatma ve adalet arama konusunda isteksizlik yaratmaktadır. Bir çalışmada, eşcinsel yetişkin erkek tecavüz hayatta kalanları, kolluk kuvvetlerinin kendilerine karşı anlayışsız olacağına inandıkları ve tecavüzde katkıları olduğu düşünüleceği için tecavüze uğradıklarını bildirmekten kaçındıklarını söylemişlerdir (Mezey ve King, 1989). Hodge ve Canter (1998), eşcinsel erkek hayatta kalanların kendilerine yönelik cinsel saldırıları kolluk kuvvetlerine yalnızca kendilerine inanılma şansının en yüksek olduğu durumlarda, örneğin ciddi fiziksel yaralanmaları olduğunda bildirebildiklerini söylemektedir.

Erkekliğin kültürel inşasında yer alan erkek her zaman güçlüdür söylemi de hayatta kalanların yanıtlarını belirlemektedir. Erkeklerin doğası gereği güçlü, saldırgan ve dolayısıyla tamamen kendilerini koruyabilecek kapasitede oldukları yönünde yaygın bir toplumsal varsayım vardır (McMullen, 1990). Bu varsayım sebebiyle bazı hayatta kalanlar utanarak yaşadıklarını kendilerine saklamakta veya damgalanma riskini göze alarak polise bildirim yapmaktadırlar (McMullen, 1990). Buna ek olarak, erkeklerin duygusal olarak daha dayanıklı oldukları ve başlarına gelen olumsuz olaylarla daha iyi başa çıkabildikleri miti de vardır. Fakat araştırmalarda kadın ve erkek hayatta kalanlar arasında tecavüz travmasının yarattığı zorluklara verilen tepkiler bakımından büyük bir farklılık bulunamamıştır (Calderwood, 1987; Mezey ve King, 1992). Khan (2008), tecavüze dair deneyimleri ve tepkileri yeterince umursanmayan erkek hayatta kalanların bu sebeple şiddet, hassasiyet ve öfke sorunları yaşadıklarını vurgulamıştır.

Saldırının karakterine yönelik mitler ise ayrıca tartışma konusudur. Yetişkin bir erkeğe yönelik tecavüzün genellikle yalnızca hapisane gibi yerlerde veya savaş-çatışma ortamlarında meydana

geldiği varsayılmaktadır (Garnets ve ark., 1990; Stemple, 2009). Bu saldırılar, zaman zaman da politik işkence suçu kapsamında gözaltı sırasında gerçekleşmektedir (Norredam ve ark., 2005). Askeri cinsel travma olarak açıklanan durum ise, bireylerin askerlik hizmeti sırasında maruz kaldıkları cinsel taciz veya tecavüz durumlarını ifade etmektedir. Bu durumlardan hayatta kalanlar da genellikle erkeklik ve cinsellik konusundaki algıları nedeniyle yaşadıkları saldırıları bildirmekten kaçınabilmektedirler (Holland ve ark., 2016; O'Brien ve ark., 2015; Turchik ve Edwards, 2012).

Yetişkin erkeklerle yönelik tecavüzde, faile yönelik de birtakım kalıp yargılar bulunmaktadır. Toplumda, erkeklerin kadın failer tarafından cinsel saldırıya uğramayacağına yönelik bir inanış mevcuttur. Fakat tecavüz vakalarında kadın da erkek de fail olabilmektedir (Chan, 2019). Erkeklerle yönelik cinsel saldırıların çoğunluğu erkekler tarafından gerçekleştirilmektedir; ancak az sayıda da olsa kadın bir failin saldırgan olduğu durumlar da mevcuttur (Turchik ve Edwards, 2012). Toplumun, heteroseksüel erkek cinselliğini genellikle olumlu bir deneyim olarak gördüğü bilinmektedir. Erkeklerin her zaman kadınlardan gelen cinsel teklifleri değerlendirmeye hazır durumda oldukları ve onlara yönelik cinsel eylemlerin, bu sebeple tecavüz olarak değerlendirilemeyeceği miti de toplum içerisinde yaygın görülebilmektedir. Bu yerleşik anlayışların, bir erkeğin bir kadın tarafından cinsel saldırıya uğradığında; bunun bir cinsel saldırı olarak tanımlanmasını ve travmatik bir deneyim olarak görülmesinin önünü tıkadığı düşünülmektedir.

Erkekten erkeğe yönelen cinsel saldırının doğası, sıklıkla bunun eşcinsel bir eylem olduğu sonucuna varılmasına yol açmakta ve bu da hayatta kalanların eşcinsel olması gerektiğini akla getirmektedir (Davies ve ark., 2013). Kanıtlar, eşcinsel ve biseksüel erkeklerin, heteroseksüel erkeklerle kıyasla diğer erkekler tarafından cinsel saldırı mağduru olma ihtimalinin daha yüksek olabileceğini göstermektedir (Groth ve Burgess, 1980). Bir çalışmaya katılan biseksüel erkeklerin %13,2'si ve eşcinsel erkeklerin %11,6'sı yetişkinlikte tecavüz öyküsü bildirmiştir (Balsam ve ark., 2005). Bazen, eşcinsel erkeklerle yönelik tecavüzler, eşcinsel karşıtı nefret suçunun bir türü olarak da gerçekleştirilmektedir (Davies, 2002). Cinsel kimliklerine duyulan nefretten ötürü, bazı eşcinsel erkekler, toplumdaki bir grup insan tarafından "tecavüz edilebilir" şeklinde görülebilmektedir. Ancak tüm bu bilgilere rağmen, yetişkin bir erkeğin başka bir erkek tarafından tecavüze uğraması durumunu, salt eşcinsel davranışın bir parçası olarak görmek doğru değildir.

Cinsel Şiddetin Etkileri

Tecavüz, deneyimleyen açısından zorlu bir yaşantı ve güçlü bir travmadır. Tecavüz mitlerinden ötürü erkeklerin güçlü oldukları ve bu sebeple tecavüzden daha az olumsuz etkilendiklerine inanılıyor olsa da cinsel açıdan mağduriyetin, kadın hayatta kalanlar için olduğu kadar erkek hayatta kalanlar için de hayli sıkıntı verici olduğunu öne süren görüşler vardır (Peterson ve ark., 2011). Yetişkin erkeklerle yönelik tecavüzün hayatta kalanlar üzerindeki olası etkilerine yönelik çeşitli araştırmalar yapılmıştır. Yetişkin erkeklerle yönelik tecavüzün kısa ve uzun vadeli, hayli yıkıcı olabilen; fiziksel, psikolojik, cinsel ve sosyo-ekonomik etkileri vardır (Depraetere ve ark., 2020; Paolucci ve ark., 2001).

Fiziksel Etkiler

Bu etkilerden ilki, saldırıya bağlı gelişen fiziki yaralanmalardır. Saldırı sonrası birçok hayatta kalan bu sebeple acil tıbbi yardım almaya ihtiyaç duyabilmektedir. Birçok uzman, erkeklerle yönelik cinsel saldırıları fiziki açıdan anal bölge yaralanmaları ile şiddete ve işkenceye bağlı diğer

genel yaralanmalarla açıklar; ancak bunlara ek olarak hadım edilme, zorla sünnet edilme ve diğer cinsel sakatlanma biçimleri de bu bağlamda yaygın görülebilir (Lunde ve ark., 1980).

Bunlara ek olarak saldırının üro-genital bölge sorunları ve cinsel işlev bozuklukları ile de ilişkili olduğunu gösteren kanıtlar vardır. Özellikle erektil disfonksiyon, cinsel travmaya maruz kalmış hayatta kalanlarda en sık görülen cinsel işlev sorunudur (King, 1990). Amerika'da yapılan bir çalışmada (Norredam ve ark., 2005) üroloji kliniğine başvuran 72 erkekten 3'ünde cinsel travmaya bağlı kronik genital ve erektil ağrı, idrar yolu sorunları ve cinsel işlev bozukluğu saptanmıştır.

Saldırının diğer bir fiziki etkisi ise, hayatta kalana çeşitli bulaşıcı hastalıkların bulaşmasıdır. Saldırıya uğrayanlar anal tecavüz veya steril olmayan işkence aletleri yoluyla AIDS hastalığına yol açan HIV virüsüne maruz kalabilirler (Norredam ve ark., 2005). Bir çalışmada (Peel, 2002) 45 ülkeden 607 erkek incelenmiş ve bu erkeklerin %25'inin cinsel saldırıya uğradığı tespit edilmiştir. Saldırıya uğrayanların %21'ine anal yoldan saldırı gerçekleştirilmiş, %47'sinin genital organlarına saldırı yapılmış, %27'sinin cinsel organlarına elektrik şoku verilmiş ve/veya %21'inin anüsüne veya üretra deliğine bir nesne sokulmuştur.

Psikolojik Etkiler

Yetişkin erkeklere yönelik tecavüzün en dramatik etkileri arasında psikolojik etkiler yer almaktadır. Saldırıdan hayatta kalanlar, yaşadıkları deneyimle yüzleşmeye başladıkça; üzüntü, utanç, aşağılanma, damgalanma korkusu ve erkeklik algısının zarar görmesi durumları belirlemeye başlamaktadır (Myers, 1989; Roos ve Katz, 2003). Bunlara ek olarak, hayatta kalanların bir kısmı yaşadıkları saldırıyı yaşamlarını tehdit eden, insanlık dışı ve hayli aşağılayıcı bir durum olarak tanımlamaktadırlar (Groth ve Burgess, 1980; Kaufman ve ark., 1980; Goyer ve Eddleman, 1984; Myers, 1989; Garnets ve ark., 1990).

Hayatta kalanlarla ilgili yapılan araştırmalar, bu kişilerde: Travma sonrası stres bozukluğu, majör depresyon, kaygı bozuklukları, intihar düşüncesi, madde bağımlılığı ve cinsel işlev bozuklukları gibi psikolojik temelli rahatsızlıkların ve korku, öfke, düşük özgüven, düşük öz saygı ve beden imajı sorunlarının oluştuğunu söylemektedir (Groth ve Burgess, 1980; Kaufman ve ark., 1980; Goyer ve Eddleman, 1984; Mezey ve King, 1989; Myers, 1989; McMullen, 1990; Coxell ve ark., 1999; Turner, 2000; Stemple, 2009; Peterson ve ark., 2011; Postma ve ark., 2013; Elkins ve ark., 2017). Bu rahatsızlıklar ve duygular, DSM-V'e göre kişilerde; uykusuzluk, kabuslar, sinirlilik, kaçınma davranışı ve depresyon gibi çeşitli semptomları içerebilir (APA, 2013). Yapılan bir araştırmada, tecavüze uğramış erkek hayatta kalanların kontrol grubuna göre çok daha zayıf psikolojik işlevselliğe, daha düşük öz değere ve özsaygıya sahip oldukları sonucuna ulaşılmıştır (Walker ve ark., 2005).

Önemli bir başka etki olarak, cinsel saldırının ardından ortaya çıkan cinsel kimlik karmaşası gösterilebilir. Hayatta kalanların bir kısmı, yaşadıkları saldırının erkeklik algılarını bozduğunu ve kendi erkekliklerini ve cinsel yönelimlerini sorgulamaya başladıklarını söylemektedir (Walker ve ark., 2005; Davies ve ark., 2010). Dijital bir platformda yayınlanan ve gerçek bir hikâyeden uyarlanan Baby Reindeer adlı dizide, ana karakter Donny, birlikte iş yaptığı bir erkeğin tecavüzüne uğramıştır. Bu olaya kadar kendisini heteroseksüel erkek olarak tanımlayan Donny, yaşadığı saldırıdan sonra cinsel ilgisinin erkekleri de kapsayan şekilde değişmeye başladığını fark etmiş ve bundan rahatsız olmuştur (Gadd, 2024). Chan'ın (2019) çalışmasına katılan, tecavüzden hayatta kalmış bir grup erkek, saldırı sonrası cinsel yaşamlarında bu deneyimin etkisini yakından gördüklerini ve bundan ötürü suçluluk hissettiklerini bildirmişlerdir. Masten ve arkadaşları

(2007) cinsel istismara maruz kalmış erkeklerle bir grup terapisi düzenlemiştir. Bu çalışmada, hayatta kalan erkeklerin dile getirdiği saldırı etkileri arasında şunlar yer almaktadır: HIV/AIDS ile enfekte olma, cinsel ilgi artışı, kompulsif cinsel faaliyetlere bağımlı hale gelme, eşcinsellik ve cinsel istismar deneyimini yeniden yaşama isteği. Cinsel davranışın hayli karmaşık olduğu bilinmektedir. Tecavüzün, hayatta kalanların yaşamında yarattığı cinsel etkiler de mutlaka dikkate alınmalıdır.

Yoğun suçluluk duygusu ise, bu bağlamda hayatta kalanda görülen bir başka etkidir. Saldırıya uğrayan pek çok yetişkin erkek, saldırıyı durduramadıkları için kendilerini suçlamaktadırlar (Lowe ve Balfour, 2015). Erkeğin güçlü ve her daim kendini koruyabilen kişi olması gerektiğine dair mit, bu düşüncede etkili görünmektedir. Suçluluk duygusu, bazen de mevcut cinsel kimlikle ilintilidir. Özellikle eşcinsel tecavüzden hayatta kalanlarda, içselleştirilmiş homofobinin de etkisiyle, eşcinsel oldukları için tecavüzü kendilerine bir ceza olarak algılama ve eşcinsel oldukları için bedel ödediğine inanma eğilimi olabilmektedir (Davies ve ark., 2001; Walker ve ark., 2005).

Psiko-Sosyal Etkiler

Bazı hayatta kalanlar ise, tecavüz sonrasında diğer erkeklerle karşı daha güvensiz hale gelmekte ve bu durum erkek arkadaş gruplarıyla birlikte olmaktan rahatsızlık duyma olarak kendini göstermektedir (Goyer ve Eddleman, 1984; McMullen, 1990). Bununla bağlantılı olarak; mevcut sosyal yaşamından geri çekilme, izole olma, yorgunluk ve münzevilik gibi çeşitli başka etkiler mevcut olabilmektedir (Anderson, 1982). Ayrıca yabancıardan korkma, sokakta yalnız yürüyememe, arkadan yaklaşıldığında korkma veya gece geç saatlerde dışarıda kalma korkusu gibi saldırıyla ilişkilendirilebilecek ve saldırının karakteristiği olabilecek fobiler de ortaya çıkabilmektedir (Anderson, 1982). Tüm bunlar hayatta kalanların yaşamına olumsuz etki etmekte ve gündelik yaşamlarını zorlaştırabilmektedir.

Hayatta kalanların saldırı sonrası bir başka güven problemi yaşayabildiği grup ise kolluk kuvvetleridir. Tecavüzden hayatta kalan çeşitli yetişkin erkekler, kolluk kuvvetlerine olan önyargı temelli güvensizliklerinden söz etmişlerdir. Doktorlar, kolluk memurları ve hatta tecavüz yardım hattı danışmanları, erkek tecavüzü bildirimlerini ciddiye almayıp, görmezden gelebilmekte ve yaşanan olayı "eşcinsel" iki sevgilinin kavgası gibi önemsiz ve kendi yetki alanlarının dışında bir konu gibi çerçeveleyebilmektedir (Lunde ve ark., 1980). Jamel ve arkadaşları (2008), tecavüzden hayatta kalan kadın ve erkeklerden, kolluk kuvvetlerinden aldıkları hizmeti değerlendirmeleri istemiştir. Her iki cinsiyetin de kolluğa güven eksikliği yaşadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Ancak bu eksiklik, erkek hayatta kalanlarda daha belirgindir. Javaid (2017), kolluk kuvvetlerinin yetişkin erkek tecavüzünü, "olanak dışı", "önemsiz" ve "ciddi olmayan" bir şey olarak görebildiklerini ve genellikle "erkeklere tecavüz edilemeyeceği" varsayımına sahip olduklarını tespit etmiştir. Kolluk kuvvetlerinin aynı zamanda, erkek tecavüz hayatta kalanlarına yönelik tepkisi genellikle daha zayıftır; çünkü erkek tecavüzünün eş tutulduğu cinsel faaliyet nedeniyle, hayatta kalanın eşcinsel olduğu varsayımı da vardır (Rumney, 2009). Davies ve Rogers (2006), kolluk kuvvetlerinin eşcinsel erkek tecavüz hayatta kalanlarına karşı, heteroseksüel erkek tecavüz hayatta kalanlarından daha fazla düşmanca davranma olasılığı olduğunu ileri sürmektedir.

Tüm bunlara ek olarak hayatta kalanlarda; çalışmama, okulu bırakma, damgalanma ve toplumdan dışlanma gibi sosyo-ekonomik etkiler de görülmektedir (Macmillan ve Hagan, 2004; Abraham ve ark., 2013; Asgary ve ark., 2013). Yapılan bir çalışma, erkek hayatta kalanlarda saldırı sonrası işsizlik ve tedavi eksikliğinin, intihar girişimlerini yordadığını göstermiştir (Walker ve ark., 2005). Birincil etkilere ek olarak hayatta kalanlarda, durumları açık çıktığında yaşadıkları sosyal damgalanmadan ötürü ikincil mağduriyet gelişme riski de vardır (Williams, 1984; Doherty

ve Anderson, 2004; Walker ve ark., 2005). Bu kısa ve uzun vadeli olası etkilerin tümü, hayatta kalanların profesyonel çalışmalarla desteklenmesinin önemini ve gerekliliğini göstermektedir.

SOSYAL HİZMET PERSPEKTİFİ

Tecavüzün olumsuz etkileri daha iyi anlaşıldıkça, tecavüzü önlemeye ve hayatta kalanlara yönelik psiko-sosyal çalışmaların gerekliliğine olan ihtiyaç daha fazla ön plana çıkmaktadır. Tecavüzden hayatta kalan yetişkin erkeklerin özel ihtiyaçlarını anlayan ve onlara bu konuda destek sunabilen profesyonellerin mevcut olması gerekmektedir (Davies, 2002). Sosyal hizmet uzmanları, tecavüzden hayatta kalan yetişkin erkeklerle yönelik çeşitli mesleki çalışmaların gerçekleştirilmesinde rol alabilirler. Hayatta kalanların tecavüz sonrası yaşadıkları ağır fiziksel ve duygusal etkiler, işlevselliklerinde bozulmalar yaratarak sosyal hizmet uzmanlarıyla ilk temas için itici güç oluşturabilir (Matthews ve ark., 2018). Uzmanlar, tecavüze uğramış yetişkin erkeklerle çalışırken hem bireysel iyileşme süreçlerine destek sağlayıp hem de toplumsal farkındalık ve sistemsel düzeyde değişim için çalışmalar yapabilirler.

Sosyal hizmet uzmanları mikro düzeyde, hayatta kalanlara destek ve danışmanlık sunabilirler. Özellikle travma odaklı danışmanlık (Elkins ve ark., 2017) ve hayatta kalanın duygularını ifade edebileceği, yargılanmadan dinlenebileceği güvenli bir alan oluşmasına destek olmak önemlidir. Hayatta kalanın gerekli durumda psikiyatrist, psikolog veya destek gruplarına yönlendirilmesi de mikro düzeyde gerçekleştirilebilecek çalışmalardandır. Hayatta kalanın hukuki haklara erişiminde desteklenmesi ve savunuculuk yapılması da mikro düzeyde sunulabilecek hizmetlerdendir. Sosyal hizmet uzmanları hayatta kalanı kolluk kuvvetlerine başvuru, adli süreçteki ifade verme gibi işlemlerde bilgilendirme veya avukata erişme gibi konularda desteklemede ön planda olabilirler. Hayatta kalanın sağlığı bağlamında tıbbi muayene olması, cinsel yolla bulaşan hastalık testlerinden geçmesi ve acil ve uzun vadeli tedavi süreçlerinden yararlanmasını destekleyebilirler. Varsa barınma sorununu ele alabilir; devam etmekte olan bir eğitim süreci varsa, eğitimini aksatmaması konusunda ona destek sunabilirler. Sosyal hizmet uzmanları, kendisini sosyal yaşamından izole etmiş hayatta kalanların, yeniden sosyal yaşama aktif katılımlarını sağlayıcı sosyal planlamalar yapmasına destek olabilirler.

Sosyal hizmet uzmanları mezzo düzeyde, çalıştıkları kurumlarda hayatta kalanlar için destek grupları oluşturabilir ve paylaşma, dayanışma ve travma sonrası iyileşme süreçlerini bu yolla destekleyebilirler. Grup çalışmalarına yüz yüze katılma konusunda çekince yaşayan hayatta kalanlar için online destek grupları veya anonim forumlar oluşturmaya katkı verebilirler. Yapılan bir araştırmada sosyal hizmet uzmanlarınca yapılan grup çalışmasının, tecavüzden hayatta kalan erkekler üzerinde olumlu etkileri olduğu sonucuna ulaşılmıştır (Chan, 2019). Uzmanlar saldırıdan hayatta kalan kişilere ek olarak, hayatta kalanların yakın çevresinde yer alan aileleri ve partnerleri gibi travmadan dolayı etkilenmiş kişiler için de grup çalışmaları planlayabilirler.

Sosyal hizmet uzmanları makro düzeyde ise koruyucu önleyici çalışmalar, toplumsal farkındalık çalışmaları ve eğitim programları düzenleyebilir veya politika geliştirme ve savunuculuk çalışmaları yaparak hayatta kalanları destekleyebilirler. Böylelikle toplumun genel refahını arttırabilirler. İlgili meslek gruplarına, yetişkin erkeklerin de cinsel şiddet mağduru olabileceğini vurgulayan eğitimler vermenin ve yerleşik tecavüz mitlerinin dönüşmesine yönelik toplum temelli kampanyalar yürütmenin de bu bağlamda gerekli olduğu düşünülmektedir. Özellikle, cinsel şiddetle yakından ilişkili çalışan çeşitli mesleklere yönelik, cinsellik eğitimleri veya cinsel şiddetle ilgili eğitimler düzenleyerek; insan cinselliğinin psiko-sosyal ve fizyolojik işleyişi hakkında ve cinsel şiddet konusunda bilgilendirme yapmanın sürekli ve kapsamlı eğitim bağlamında toplumsal farkındalığın artmasında etkili olacağına inanılmaktadır.

Bunlara ek olarak hastane, kolluk kuvvetleri ve adli sistemlerde, erkek hayatta kalanlara duyarlı prosedürlerin ve özel tedavi yönergelerinin geliştirilmesi ve buralardaki kurumsal prosedürlerin iyileştirilmesi de makro kapsamda gerçekleştirilecek sosyal hizmet çalışmalarındandır. Erkek hayatta kalanları da kapsayan, cinsiyet körü olmayan yasa ve politikaların geliştirilmesi gerekmektedir.

Son olarak, sosyal hizmet uzmanları makro düzeyde, cinsel saldırıdan hayatta kalanların fiziksel, duygusal ve sosyal ihtiyaçlarına yanıt verme üzerine kurulu birimlerin ve merkezlerin kurulmasına öncülük edebilir; bu konuda savunuculuk yapabilirler. Kurumları aracılığıyla erkek tecavüz kriz yardım hattı veya online danışmanlık hizmeti oluşturup, yardım aramaktan çekinen bireylere bu tür mekanizmalarla destek olabilirler.

Sosyal hizmet eğitiminde ise yetişkin erkeklerle yönelik cinsel şiddet ve tecavüz konusuna yer verilmelidir (Davies, 2002). Sosyal hizmet uzmanları, uygulamada müracaatçıları ile cinsellik konularını ele almaya hazır biçimde yetiştirilmelidirler. Sosyal hizmet eğitimi, cinsel şiddet konularını erkekleri de dahil ederek ele almalı ve bu konuda çerçeve sunan çağdaş eleştirel teorilerle yakından bağ kurmalıdır. Eleştirel teorilere ek olarak klinik uygulamada tecavüzden hayatta kalanlarla yapılan çalışmalarda sık kullanılan bilişsel davranışçı terapi, rasyonel-duygusal terapi, grup terapisi, aile/çift terapisi, varoluşsal terapi, hümanist yaklaşımlar ve psikodinamik terapi gibi yaklaşımlara da sosyal hizmet eğitiminde yer verilmelidir (Regehr ve Glancy, 1993). Aynı zamanda yetişmekte olan sosyal hizmet uzmanlarının sosyal hizmet eğitimi sırasında tecavüz eylemine, hayatta kalanlara ve failere yönelik önyargılarının farkına varmalarına fırsat sunulmalı ve bunlarla mücadele etmelerinde onlara destek olunmalıdır.

Sosyal hizmet araştırmasında ise erkek cinsel saldırı hayatta kalanlarının yaşadıkları deneyimler, karşılaştıkları engeller ve destek ihtiyaçlarına yönelik akademik araştırmalar veya saha çalışmaları yapılmalıdır. Yetişkin erkeklerle yönelik cinsel şiddet, sosyal hizmette çok fazla çalışılmamış bir alandır; ancak sosyal hizmet uzmanları cinsel şiddetle hem müdahale edilmesinde hem de önlenmesinde büyük rol oynamaktadırlar (McMahon ve Schwartz, 2011). Bu alanda yapılacak araştırmalar hizmet planlaması ve politika geliştirme için kritik öneme sahiptir. Araştırma ve saha çalışmaları ile hem hayatta kalanların deneyimleri görünür hale getirmeye hem de yetişkin erkek tecavüzünün toplumsal cinsiyet, ırk, sınıf, engellilik, yaş gibi çoklu faktörler çerçevesinde de analiz edilebilmesine olanak sağlayacaktır. Buna ek olarak sosyal hizmet uzmanları, yetişkin erkeklerle yönelik cinsel şiddet ve tecavüze ilişkin kapsamlı istatistiklerin belirlenmesi ve belirli aralıklarla kamuoyu ile paylaşılmasında da aktif rol oynamalıdır. Böylelikle, erkeklerle yönelik cinsel şiddet konusunda farkındalık gelişmesine katkı sağlanacaktır.

Sosyal hizmet uzmanları; cinsel saldırıdan veya tecavüzden hayatta kalanlarla yapacakları mesleki çalışmalarda birtakım hususlara dikkat etmelidirler. Mikro düzeyde yapılacak çalışmalarda sosyal hizmet uzmanlarının dikkate alması gereken hususların ilki, cinsel saldırıdan hayatta kalmış müracaatçılarına karşı önyargılı, cinsiyetçi ve mitlere hapsolmuş bir bakış açısından kaçınmaktır. Uzmanlar toplumsal cinsiyete duyarlı ve farklılıkları kabul eden bir bakış açısının gölgesinde, müracaatçılarına acele ettirmeden, onlara destekleyici ve güvenli bir ortam sunarak, seslerine kulak vermelidirler. Ayrıca uzmanlar, cinsellik konularındaki kültürel ve bireysel önyargıların farkında olmalı ve bunları dönüştürmeye çabalamalıdır. Bunlara ek olarak, uzmanlar uygulamada müracaatçıların duygularını daha iyi ifade etmesine destek olmalıdırlar. Uzmanlar, hayatta kalanın hikayesini anlattığı ilk kişiler olabileceklerinden, onları hikâyelerini anlatmaktan alı koymamalı ve seslerini duyurmaları konusunda cesaretlendirmelidirler. Müracaatçıların planlı değişim sürecinde dinlerken, onların cinsel saldırı

deneyimlerine ve erkekliğe yükledikleri bireysel ve kültürel anlamları keşfetmeli ve anlatılarına dikkatle kulak vermelidirler. Böylelikle onların kendileri, diğerleri ve dünya hakkında içselleştirdikleri anlatıyı değiştirmelerine destek olabilirler. Son olarak, sosyal hizmet uzmanları tüm uygulama sürecinde, yetişkin erkeklere yönelik cinsel saldırı ve tecavüz hakkında kullandıkları dile dikkat etmeli ve hayatta kalanın yaşadığı travmatik deneyimin zorlukları kadar; güçlü yönlerine ve becerilerine de odaklanmalıdırlar. Böylelikle hayatta kalanın daha fazla güçlenmesi mümkün olabilecektir.

SONUÇ

Erkeklerin cinsel şiddet mağduru olmaları, toplumsal cinsiyet normları ve erkekliğe dair kalıplaşmış inançlar nedeniyle sıklıkla göz ardı edilmekte ve hayatta kalanların yaşadıkları deneyimler görünmez kılınmaktadır. Bu görünmezlik, hayatta kalanların yardım arama davranışlarını ve iyileşme süreçlerini olumsuz etkilemekte, travmanın etkilerini derinleştirmektedir. Oysa erkeklere yönelik cinsel şiddet, ciddiyeti ve yaygınlığı göz önünde bulundurulduğunda acil müdahale gerektiren bir sosyal sorundur. Bu bağlamda, sosyal hizmet disiplini aracılığıyla farkındalığın artırılması, hayatta kalanların çok boyutlu desteklenmesi ve toplumsal refahın güçlendirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Cinsel saldırıya uğramış yetişkin erkeklerle yapılacak sosyal hizmet müdahalelerinde, sosyal hizmet uzmanlarının yerine getirmesi gereken temel sorumluluklar şu şekilde özetlenebilir: Birincisi, toplumda erkeklere yönelik cinsel saldırılara ilişkin yaygın mitler ve yanlış inançlarla mücadele edilmelidir. Bu mitler, hem hayatta kalanların yardım aramalarını engellemekte hem de toplumsal düzeyde sorunun ciddiyetinin kavranmasını zorlaştırmaktadır. İkincisi, saldırıdan hayatta kalan yetişkin erkeklerin fiziksel, psikolojik ve sosyal olumsuz etkilere yönelik mikro, mezzo ve makro düzeylerde bütüncül müdahalelerle desteklenmeleri gerekmektedir. Bu destek süreçlerinin travma odaklı ve toplumsal cinsiyet duyarlılığını gözetten bir yaklaşımla tasarlanması kritik öneme sahiptir. Üçüncüsü, yetişkin erkeklere yönelik cinsel saldırılarda sadece hayatta kalanlarla değil, aynı zamanda failerle ve toplumun geneli ile de çalışmalar yürütülmelidir. Koruyucu ve önleyici hizmetler aracılığıyla cinsel şiddetin normalleşmesinin önüne geçilmeli, failerin adli süreçlerde rehabilite edilmeleri desteklenmeli ve toplumsal düzeyde tutum değişikliği sağlanmalıdır.

Son olarak, sosyal hizmet eğitimi ve araştırmaları, yetişkin erkeklere yönelik cinsel saldırıları görmezden gelmemeli ve bu konuyu müfredat ile araştırma gündemlerine mutlaka dahil etmelidir. Sosyal hizmet uzmanlarının bu konuda kendi önyargılarıyla yüzleşmeleri önemli görülmektedir. Ancak bu şekilde, gelecek kuşak sosyal hizmet uzmanları bu alanda daha yetkin hale gelebilecek ve etkili müdahaleler geliştirilebilecektir. Sonuç olarak, erkeklere yönelik cinsel şiddetle mücadele hem bireysel iyileşme hem de toplumsal adalet açısından sosyal hizmetin öncelikli gündem maddelerinden biri olmalıdır.

KAYNAKÇA

- Abdullah-Khan, N. (2008). *Male rape: The emergence of a social and legal issue*. United Kingdom: Macmillan.
- Abraham, N., Jewkes, R., & Mathews, S. (2013). Depressive symptoms after a sexual assault among women: Understanding victimperpetrator relationships and the role of social perceptions. *African Journal of Psychiatry*, 16, 288-293.
- Anderson, C. (1982). Males as sexual assault victims: Multiple levels of trauma. *Homosexuality and Psychotherapy*, 7(3), 145-163.
- APA. (2013). *Diagnostic and Statistical of Manual of mental Disorders (5th edition)*. Washington DC.
- Asgary, R., Emery, E., & Wong, M. (2013). Systematic review of prevention and management strategies for the consequences of gender-based violence in refugee settings. *International Health*, 5(2), 85-91.
- Balsam, K., Rothblum, E., & Beauchaine, T. (2005). Victimization Over the Life Span: A Comparison of Lesbian, Gay, Bisexual, and Heterosexual Siblings. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 73(3), 477-487.
- Burt, M. (1980). Cultural myths and supports for rape. *Journal of Personality and Social Psychology*, 30, 217-230.
- Calderwood, D. (1987). the male rape victim. *Medical Aspects of Human Sexuality*, 21(5), 53-55.
- Chan, S. (2014). The Lens of Masculinity: Trauma in Men and the Landscapes of Sexual Abuse Survivors. *Journal of Ethnic and Cultural Diversity in Social Work*, 23(3-4), 239-255.
- Chan, T. (2019). Trauma from Sexual Abuse: The Untold Story of Male Victims in Hong Kong. *The Hong Kong Journal of Social Work*, 44(1), 1-8.
- Chapleau, K., Oswald, D., & Russell, B. (2008). Male Rape Myths: The Role of Gender, Violence, and Sexism. *Journal of Interpersonal Violence*, 23(5), 600-615.
- Clements-Schreiber, M., & Rempel, J. (1995). Women's acceptance of stereotypes about male sexuality: Correlations with strategies to influence reluctant partners. *Canadian Journal of Human Sexuality*(4), 223-231.
- Connell, R. (2005). *Masculinities*. Berkeley: University of California Press.
- Coxell, A., King, M., Mezey, G., & Gordon, D. (1999). Lifetime prevalence, characteristics, and associated problems of non-consensual sex in men: cross sectional survey. *BMJ*, 318(7187), 846-850.
- Davies, M. (2002). Male sexual assault victims: a selective review of the literature and implications for support services. *Aggression and Violent Behavior*, 2, 203-214.
- Davies, M. (2002). Male sexual assault victims: A selective review of the literature and implications for support services. *Aggression and Violent Behavior*(7), 203-214.
- Davies, M. (2004). Long-term effects of male rape: Outlining a sample of survivors. *Forensic Update*(77), 15-18.
- Davies, M., & Rogers, P. (2006). Perceptions of Male Victims in Depicted Sexual Assaults: A Review of the Literature. *Aggression and Violent Behaviour*, 11, 367-377.
- Davies, M., Gilston, J., & Rogers, P. (2012). Examining the relationship between male rape myth acceptance, female rape myth acceptance, victim blame, homophobia, gender roles and ambivalent sexism. *Journal of Interpersonal Violence*, 27(14), 2807-2823.
- Davies, M., Pollard, P., & Archer, J. (2001). The influence of victim gender and sexual orientation on judgements of the victim in a depicted stranger rape. *Violence & Victims*, 16(6), 607-619.
- Davies, M., Walker, J., Archer, J., & Pollard, P. (2010). A comparative study of long-term psychological functioning in male survivors of stranger and acquaintance rape. *Journal of Aggression, Conflict and Peace Research*, 2(4), 25-33.
- Davies, M., Walker, J., Archer, J., & Pollard, P. (2013). The scripting of male and female rape. *Journal of Aggression, Conflict and Peace Research*(5), 68-76.

- Depraetere, J., Vandeviver, C., Beken, C., & Keygnaert, I. (2020). Big Boys Don't Cry: A Critical Interpretive Synthesis of Male Sexual Victimization. *Trauma Violence Abuse*, 21(5), 991-1010.
- Dhaliwal, G., Gauzas, L., Antonowicz, D., & Ross, R. (1996). Adult male survivors of childhood sexual abuse: Prevalence, sexual abuse characteristics, and long-term effects. *Clinical Psychology Review*(16), 619-639.
- Doherty, K., & Anderson, I. (2004). Making sense of male rape: Constructions of gender, sexuality and experience of rape victims. *Journal of Community and Applied Social Psychology*, 14(2), 85-103.
- Elkins, J., Crawford, K., & Briggs, H. (2017). Male Survivors of Sexual Abuse: Becoming Gender-Responsive and Trauma-Informed. *Advances in Social Work*, 18(1), 116-130.
- Elliott, D., Mok, D., & Briere, J. (2004). Adult sexual assault: Prevalence, symptomatology, and sex differences in the general population. *Journal of Traumatic Stress*, 17(3), 203-211.
- Finkelhor, D. (1991). Child sexual abuse. *Violence in America: A public health approach* (s. 79-94). içinde New York: Oxford University Press.
- Gadd, R. (2024). Baby reindeer (TV series). Netflix.
- Garnets, L., Herek, G., & Levy, B. (1990). Violence and victimization of lesbians and gay men. *Journal of Interpersonal Violence*, 5, 366-383.
- Goyer, P., & Eddleman, H. (1984). Same-sex rape of nonincarcerated men. *American Journal of Psychiatry*, 141(4), 576-579.
- Groth, A., & Burgess, A. (1980). Male rape: offenders and victims. *Am J Psychiatry*, 137(37), 806-810.
- Hodge, S., & Canter, D. (1998). Victims and perpetrators of male sexual assault. *Journal of Interpersonal Violence*, 13(2), 222-239.
- Holland, K., Rabelo, V., & Cortina, L. (2016). See Something, Do Something: Predicting Sexual Assault Bystander Intentions in the U.S. Military. *Am J Community Psychology*, 58(1-2), 3-15.
- Hoyle, C., & Young, R. (2002). *New Visions of Crime Victims*. North America: Hart Publishing.
- James, J. (2001). Silent conflict—helping the survivor of sexual violence. *Emerging nurse*(9), 15-18.
- James, J., Bull, R., & Sheridan, L. (2008). An investigation of the specialist police service provided to male rape survivors. *International Journal of Police Science and Management*, 10(4), 486-508.
- Javaid A. Male Rape: The 'Invisible' Male. MSc Dissertation. Internet Journal of Criminology. 2014. Erişim adresi: http://www.internetjournalofcriminology.com/Javaid_Male_Rape_The_Invisible_Male_IJ_C_Jan_2014.pdf
- Javaid, A. (2015). The Dark Side of Men: The Nature of Masculinity and Its Uneasy Relationship With Male Rape. *Journal of Men's Studies*, 1-22.
- Javaid, A. (2017). Giving a Voice to the Voiceless: Police Responses to Male Rape. *Journal of Policy and Practice*, 11(2), 146-156.
- Javaid, A. (2017). Male rape, masculinities, and sexualities . *International Journal of Law, Crime and Justice*, 1-12.
- Kassing, L., Beesley, D., & Frey, L. (2005).). Gender role conflict, homophobia, age and education as predictors of male rape myth acceptance. *Journal of Mental Health Counselling*, 27(4), 311-328.
- Kaufman, A., Divasto, P., Jackson, R., Voorhees, D., & Christy, J. (1980). Male rape victims: non institutionalised assault. *American Journal of Psychiatry*, 137(2), 221-223.
- King, M. (1990). Male rape. *BMJ*(301), 1345-1346.
- King, M., & Woolett, E. (1997). Sexually assaulted males: 115 men consulting a counselling service. *Archives of Sexual Behavior*(26), 579-583.
- Lisak, D. (1994). The psychological impact of sexual abuse: content analysis of interviews with male survivo. *Journal of Traumatic Stress*, 30, 525-548.

- Lowe, M., & Balfour, B. (2015). The unheard victims: Male survivors of sexual abuse. *The Psychologist*, 28(2), 118-124.
- Lunde, I., Rasmussen, O., & Lindholm, G. (1980). Gonadal and sexual functions in tortured Greek men. *Dan Med Bull*, 27, 243-245.
- Macmillan, R., & Hagan, J. (2004). Violence in the transition to adulthood: Adolescent victimization, education, and socioeconomic attainment in later life. *Journal of Research on Adolescence*, 14, 127-158.
- Masten, J., Kochman, A., Hansen, N., & Sikkema, K. (2007). A short-term group treatment model for gay male survivors of childhood sexual abuse living with HIV/AIDs. *International Journal of Group Psychotherapy*(57), 475-496.
- Matthews, J., Avery, L., & Nashandi, J. (2018). Southern African Social Work Students' Acceptance of Rape Myths. *Social Sciences*, 7, 152-170.
- McMahon, S., & Schwartz, R. (2011). A review of rape in the social work literature: A call to action. *Affilia: Journal of Women & Social Work*, 26, 250-263.
- McMullen, R. (1990). *Male rape- Breaking the silence on the last taboo*. London: G.M. Press.
- Mezey, G., & King, M. (1989). The effects of sexual assault on men: A survey of 22 victims. *Psychological Medicine*, 19, 205-209.
- Mezey, G., & King, M. (1992). *Male victims of sexual assault*. Oxford: Oxford University Press.
- Mitchell, D., Hirschman, R., & Gordon, C. (1999). Attributions of Victim Responsibility, Pleasure, and Trauma in Male Rape. *The Journal of Sex Research*, 36(4), 369-373.
- Myers, M. (1989). Men sexually assaulted as adults and sexually abused as boys. *Archives of Sexual Behavior*(18), 203-215.
- Norredam, M., Crosby, S., Munarriz, R., Piwowarczyk, L., & Grodin, M. (2005). Urologic complications of sexual trauma among male survivors of torture. *Urology*, 65(1), 28-32.
- O'Brien, C., Keith, J., & Shoemaker, L. (2015). Don't tell: Military culture and male rape. *Psychological Services*, 12(4), 357-365.
- Paolucci, E., Genuis, M., & Violato, C. (2001). A meta-analysis of the published research on the effects of child sexual abuse. *Journal of Psychology*(135), 17-36.
- Peel, M. (2002). Male sexual abuse in detention. M. Peel, & V. Lacopino içinde, *The Medical Documentation of Torture* (s. 179-190). London: Greenwich Medical Media.
- Peterson, Z., Voller, E., Polusny, M., & Murdoch, M. (2011). Prevalence and consequences of adult sexual assault of men: Review of empirical findings and state of the literature. *Clinical Psychology Review*, 3, 1-24.
- Pino, N., & Meier, R. (1999). Gender differences in rape reporting. *Sex Roles*, 40, 979-990.
- Postma, R., Bicanic, I., Van Der Vaart, H., & Laan, E. (2013). Pelvic floor muscle problems mediate sexual problems in young adult rape victims. *Journal of Sexual Medicine*, 10(8), 1978-1987.
- Regehr, C., & Glancy, G. (1993). Rape or Romance? Perspectives On Sexual Assault. *Annals of Sex Research*, 6(4), 305-318.
- Roos, V., & Katz, W. (2003). The lived experiences of male on male rape: a review article. *Health SA Gesondheid*, 8(4), 56-68.
- Rumney, P. (2009). Gay Male Rape Victims: Law Enforcement, Social Attitudes and Barriers to Recognition. *The International Journal of Human Rights*, 13(2), 233-250.
- Sorenson, S., Stein, J., Siegel, J., Golding, J., & Burnam, M. (1987). The prevalence of adult sexual assault: The Los Angeles epidemiologic catchment area project. *American Journal of Epidemiology*(126), 1154-1164.
- Stemple, L. (2009). Male Rape and Human Rights. *Hastings Law Journal*, 3(3), 605-613.
- Stermac, L., Del Bove, G., & Addison, M. (2004). Stranger and acquaintance sexual assault of adult males. *Journal of Interpersonal Violence*, 901-915.
- Struckman-Johnson, C., & Struckman-Johnson, D. (1992). Acceptance of male rape myths among college men and women. *Sex Roles: A Journal of Research*, 27(3-4), 85-100.
- Survivors UK: *Male Rape and Sexual Abuse*. (2024, Aralık 01). <http://www.survivorsuk.org> adresinden alındı
- Turchik, J., & Edwards, K. (2012). Myths About Male Rape: A Literature Review. *Psychology of Men & Masculinity*, 13(2), 211-226.

- Turner, S. (2000). Surviving Sexual Assault and Sexual Torture. G. Mezey, & M. King içinde, *Male Victims of Sexual Assault*. Oxford: Oxford University Press.
- U.S. Department of Justice. (2003). *2002 national crime victimization statistics*. 2024 12 tarihinde <http://www.ojp.usdoj.gov/abstract/cvus/index.htm> adresinden alındı.
- Voller, E., Polusny, M., Noorbaloochi, S., Street, A., Grill, J., & Murdoch, M. (2015). Self-Efficacy, Male Rape Myth Acceptance, and Devaluation of Emotions in Sexual Trauma Sequelae: Findings From a Sample of Male Veterans. *Psychological Services*, 12(4), 420-427.
- Wakelin, A., & Long, K. (2003). Effects of Victim Gender and Sexuality on Attributions of Blame to Rape Victims. *Sex Roles*(49), 479-485.
- Walker, J., Archer, J., & Davies, M. (2005). Effects of rape on men: A descriptive analysis. *Archives of Sexual Behavior*, 34(1), 69-80.
- Weiss, K. (2010). Male Sexual Victimization: Examining Men's Experiences of Rape and Sexual Assault. *Men and Masculinities*, 12(3), 275-298.
- World Health Organization. Sexual Violence. 2022. Erişim adresi: <https://apps.who.int/violence-info/sexual-violence/>
- World Health Organization. Declaration of Sexual Rights. 2013. Erişim adresi: <https://worldsexualhealth.net/wp-content/uploads/2013/08/Declaration-of-Sexual-Rights-2014-plain-text.pdf>
- Williams, J. (1984). Secondary Victimization: Confronting Public Attitudes About Rape, Victimology. *An International Journal*, 9(1), 66-81.
- Yarrow, C., & Churchill, S. (2009). Counsellors' and psychologists' experience of working with male survivors of sexual trauma: a pilot study. *Counselling Psychology Quarterly*, 22(2), 267-277.
- Yeager, J., & Fogel, J. (2006). Male disclosure of sexual abuse and rape in primary care. *Topics of Advanced Practice Nursing eJournal*, 6(1).

Çatışma Beyanı: Makalenin yazarı, bu çalışma ile ilgili taraf olabilecek herhangi bir kişi, kurum veya kuruluşla ilişkileri bulunmadığını dolayısıyla herhangi bir çıkar çatışmasının olmadığını beyan eder.

Etik Kurul İzni: Çalışma etik kurul izni gerektirmemektedir.

Katkı Oranı Beyanı: Çalışma tek yazarlıdır.